

Sygn. akt: I C 71/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia SR Andrzej Gromadzki
Protokolant:	p. o. sekr. sąd. Anna Pietrzyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2017 r. w K.

sprawy z powództwa małoletniego B. H. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego B. H. (2)

przeciwko Towarzystwu (...) S. A. z siedzibą w W.

o zadośćuczynienie z tytułu uszkodzenia ciała lub uszczerbku na zdrowiu

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda małoletniego B. H. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego B. H. (2) na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 2.417,00 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 71/14

UZASADNIENIE

Powód B. H. (1) wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 40.000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto domagał się zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, iż w dniu 26 czerwca 2005 r. doznał urazu ręki. Udzielający mu stałej pomocy medycznej lek. A. M. rozpoznał u niego wówczas złamanie nasady dalszej kości ramiennej lewej. Zastosowane leczenie obejmowało unieruchomienie gipsowe ręki, jednak założony gips zdjęto ok. czternastej doby po jego założeniu. Decyzja ta była błędna, albowiem unieruchomienie urazu tego rodzaju następuje zwykle na okres 3-4 tygodni. Zdjęcie gipsu po tak krótkim czasie nie było jedynym błędem popełnionym przy leczeniu. Lek. A. M. zaniechał bowiem wykonania radiogramu kontrolnego, umożliwiającego ustalenie, czy w konsekwencji zdjęcia opatrunku gipsowego, kość zrasta się prawidłowo, co w przypadku odpowiedzi negatywnej, stanowiłoby następnie wskazanie do podjęcia leczenia operacyjnego. Efektem powyższych błędów medycznych było powstanie znacznej szpotawości złamanej ręki powoda, sięgającej 30 stopni. Pozwany, który w dacie zdarzenia ubezpieczał lek. A. M. w zakresie odpowiedzialności cywilnej, odmówił wypłaty zadośćuczynienia.

Pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu nie zaprzeczył, że w dacie zdarzenia ubezpieczał lek. A. M. w zakresie odpowiedzialności cywilnej. Wskazał jednak, że zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność tylko za nieprawidłowe postępowanie ubezpieczonego lekarza. Odpowiedzialność ta powinna być

rozpatrywana w oparciu o zwykły reżim odpowiedzialności, tj. w oparciu o zasadę winy. Oznacza to, że powód zgodnie z rozkładem ciężarem dowodu wynikającym z przepisu art. 6 k.c. zobowiązany jest do wykazania działania lub zaniechania stanowiącego błąd w sztuce lekarskiej lub zaniedbań w procesie leczenia, które jednocześnie będą zawinione, zaś pomiędzy tymże działaniem/zaniechaniem a szkodą zaistnieje adekwatny związek przyczynowy. W ocenie pozwanego powód nie podołał temu obowiązkowi, w szczególności nie wykazał, aby doszło do popełnienia błędu w sztuce lekarskiej.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód B. H. (1) w dniu 26 czerwca 2005r. w czasie zabawy na podwórku spadł z przyczepki samochodowej. Po upadku ojciec przewiózł powoda do Ambulatorium przy Szpitalu (...) w K., gdzie zaopatrzone go w szynę gipsową. Następnie powód był leczony w Poradni Urazowo-Ortopedycznej Szpitala (...) w K. z rozpoznaniem złamania nasady dalszej kości ramiennej lewej. W dniu 11 lipca 2005r. zdjęto powodowi gips, a leczenie ostatecznie zakończono ostatecznie w dniu 29 lipca 2005r. Lekarzem udzielającym powodowi pomocy w Poradni Urazowo-Ortopedycznej Szpitala (...) w K. był A. M.. W dacie zdarzenia powód miał 2 lata.

W maju 2008r. powód konsultowany był w Poradni Urazowo-Ortopedycznej dla Dzieci w Szpitalu (...) w W., gdzie zdiagnozowano przebyte złamanie nadkłykcia kości ramiennej lewej. Następnie w dniu 19 listopada 2008r. w trakcie wizyty w Poradni (...) Dziecięcej w B. stwierdzono u powoda łokieć lewy szpotawy. W okresie późniejszym powód był wielokrotnie zaopatrywany w poradni urazowo-ortopedycznej z powodu drobnych urazów, m. in w dniu 16 czerwca 2011r. z powodu urazu głowy z raną ciętą, w dniu 30 czerwca 2011r. w związku z upadkiem z hulajnogi skutkującym urazem głowy, łokcia lewego, kolana prawego i rozległego otarcia naskórka, w dniu 21 sierpnia 2012 r. w związku z upadkiem z roweru skutkującym raną okolicy czołowej lewej, otarciem grzbietu nosa, otarciem łokcia lewego i otarciem skóry palców ręki lewej

(dowód: dokumentacja medyczna – k. 15-21, 94-99v., 102-242, 246-251, 254 i 257-258; zeznania świadka B. H. (2) – k. 65-65v.; bezsporne)

W czasie sprawowania opieki lekarskiej nad powodem lek. A. M. był ubezpieczony w pozwanym Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W. w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe przy udzielaniu świadczeń zdrowotnych.

(dowód: polisa – k. 27; bezsporne)

Powód w wyniku zdarzenia z dnia 26 czerwca 2005r. doznał złamania dalszej nasady kości ramiennej lewej. Następstwem przebytego urazu jest szpotawość łokcia lewego. Uszczerbek ten ma charakter trwały i skutkuje uszczerbkiem na zdrowiu w wysokości 5%.

Leczenie powoda do chwili urazu do dnia 29 lipca 2005 r. było właściwe. W jego trakcie nie doszło do popełnienia błędu w sztuce lekarskiej. Złamania w obrębie stawów łokciowych są urazami ciężkimi do leczenia i narażone są często na niepowodzenie. Do szpotawości łokcia mogłoby dojść także w przypadku zastosowania prawidłowego okresu unieruchomienia tj. ok. 3-4 tygodni. Powód nie wymagał interwencji operacyjnej.

Obecnie ruchomość stawu łokciowego lewego jest prawidłowa co świadczy o tym, że powód powrócił do pełnej sprawności fizycznej. Zaburzenie osi łokcia nie ma wpływu na codzienne funkcjonowanie powoda. Może on wykonywać wszystkie czynności życiowe oraz uprawiać sport. Likwidacja szpotawości łokcia możliwa jest jedynie przez korekcję operacyjną po całkowitym zamknięciu chrząstki wzrostu w wieku 16-18 lat.

(dowód: opinia biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. – k. 274-274v.; opinia uzupełniająca biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. – k. 288; opinia uzupełniająca biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. – k. 303; opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, (...) – k. 325-329; opinia uzupełniająca biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, (...) – k. 363)

Powód nie pamięta dnia wypadku ani okoliczności z nim związanych. Obecnie nie przejawia trudności związanych ze zwiększonym poziomem lęku. Jego rozwój emocjonalny przebiega bez zakłóceń. Zdarzenie z dnia 26 czerwca 2005r. nie wpłynęło na dalsze funkcjonowanie emocjonalne i społeczne powoda oraz możliwości budowania relacji międzyludzkich. W chwili obecnych nie obserwuje się znaczących konsekwencji natury psychologicznej uniemożliwiających prawidłowe funkcjonowanie powoda.

(dowód: opinia biegłego z zakresu psychologii M. D. – k. 408-413)

Powód zgłosił zaistniałą szkodę bezpośrednio A. M., który przekazał zgłoszenie pozwanemu. Ten zaś po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego odmówił przyjęcia odpowiedzialności i wypłaty zadośćuczynienia.

(dowód: pisma – k. 26 i 29-33v.; akta szkody nr (...); bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności na podstawie rozległej dokumentacji medycznej

Celem ustalenia czy w trakcie leczenia powoda po urazie z dnia 26 czerwca 2005r. doszło do popełnienia błędu w sztuce lekarskiej Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu traumatologii i narządu ruchu L. G. oraz z opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej, (...). Opinie te w ocenie Sądu zostały sporządzone w sposób rzetelny, przy wykorzystaniu rozległej wiedzy teoretycznej i doświadczenia zawodowego. Wypływające z nich wnioski są spójne i logiczne oraz wzajemnie się uzupełniające. Wszelkie wątpliwości podnoszone przede wszystkim przez stronę powodową zostały wyjaśnione przez biegłych w opiniach uzupełniających. Warto również zauważyć, że wnioski wypływające z opinii obu biegłych są tożsame z wnioskami poczynionymi przez biegłego z zakresu ortopedii-traumatologii B. K., który sporządził opinię na te same okoliczności na zlecenie Prokuratury Rejonowej w Kętrzynie (k. 22-23v.) Dlatego też zdaniem Sądu opinie biegłych mogą stanowić podstawę wiążących ustaleń faktycznych w sprawie.

Wszyscy w/w biegli zgodnie uznali, że w trakcie leczenia powoda prowadzonego przez lek. A. M., nie doszło do popełnienia błędu w sztuce lekarskiej. Złamania w obrębie stawów łokciowych są urazami ciężkimi do leczenia i narażone są często na niepowodzenie. Do szpotowości łokcia mogłoby dojść także w przypadku zastosowania prawidłowego okresu unieruchomienia tj. ok. 3-4 tygodni.

Celem ustalenia, czy przebyty uraz pozostawił trwale następstwa w sferze psychicznej powoda Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu psychologii M. D.. Opinie ta w ocenie Sądu została sporządzona w sposób rzetelny, przy wykorzystaniu rozległej wiedzy teoretycznej i doświadczenia zawodowego. Wypływające z niej wnioski są spójne i logiczne. Co istotne opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron. W tej sytuacji Sąd uznał, że może ona stanowić podstawę wiążących ustaleń faktycznych w sprawie.

Biegła ustaliła, że powód nie pamięta dnia wypadku ani okoliczności z nim związanych. Obecnie nie przejawia trudności związanych ze zwiększonym poziomem lęku. Jego rozwój emocjonalny przebiega bez zakłóceń. Zdarzenie z dnia 26 czerwca 2005r. nie wpłynęło na dalsze funkcjonowanie emocjonalne i społeczne powoda oraz możliwości budowania relacji międzyludzkich. W chwili obecnych nie obserwuje się znaczących konsekwencji natury psychologicznej uniemożliwiających prawidłowe funkcjonowanie powoda.

Podstawę roszczenia strony powodowej stanowił przepis art. 415 k.c. zgodnie z którym ten kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia oraz przepis art. 361 § 1 k.c. stanowiący, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W okolicznościach sprawy powyższe oznaczało, że przesłankami odpowiedzialności deliktowej ubezpieczonego, a tym samym przesłankami odpowiedzialności gwarancyjnej pozwanego były: 1) niezgodne z prawem

działanie lub zaniechanie w postaci zawinionego błędu w sztuce lekarskiej lub inne zaniedbania w procesie leczenia; 2) szkoda; 3) adekwatny związek przyczynowy. Ciężar udowodnienia istnienia wskazanych wyżej przesłanek zgodnie z art. 6 k.c. spoczywa na powodzie, jako na tym, który z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Zdaniem Sądu powód ciężarowi temu nie podolał, nie zdołał bowiem wykazać, aby w trakcie leczenia po urazie z dnia 26 czerwca 2005r. doszło do popełnienia błędu w sztuce lekarskiej.

Mając na uwadze powyższe przedmiotowe powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione co do zasady.

Ustosunkowując się do zgłoszonego przez powoda w piśmie z dnia 02 maja 2016 r. wniosku o ewentualne przyznanie zadośćuczynienia na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 19 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991r. o zakładach opieki zdrowotnej z tytułu naruszenia standardów prawidłowego leczenia, zauważyć należy, że adresatem roszczenia skonstruowanego na w/w podstawie prawnej może być zakład ubezpieczeń zdrowotnych lub też podmiot ubezpieczający taki zakład w zakresie odpowiedzialności cywilnej, nie zaś zatrudniony w tym zakładzie lekarz, który wykonywał świadczenia zdrowotne. Dlatego też roszczenie to podlegało oddaleniu z uwagi na brak biernej legitymacji procesowej po stronie pozwanego.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy. O kosztach zastępstwa procesowego rozstrzygnięto na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 461) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).